

MONT BLANC

Un grup d'excursionistes santaeulaliencs va provar, amb èxit, de conquerir el cim més alt d'Europa, el Montblanc.

Eren: en Josep Vinyeta Duran, Pere i Salvador Ciurans Mas, Joan Cabot Barbany, Josep Barbany Bages, Josep Dantí Sala i Didac Martínez (de Bigues).

Els mateixos expliquen aquesta primera excursió alpina de la UEC - Vall del Tenes.

Una excursió comença en el moment d'elegir un itinerari, en prepararla, en buscar informació, material i en sopesar les possibilitats.

Aquest cop, totes aquestes premisses eren una mica més especials i serioses que altres vegades.

El nostre objectiu era lluny i alt.

L'afany de l'excursionista d'anar enlaire ens va portar al cim més alt d'Europa: el Mont Blanc, de 4.807 metres d'alçada.

Els preparatius de menjar, material, informació, reserva de places al refugi, permisos i assegurances es solucionaven a mesura que s'acostava el dia 31 de juliol.

Les monòtones autopistes ens portarien a Chamonix en gairebé un dia. Allà, instal·lats en un camping, esperaríem el dissabte per emprendre l'ascensió.

Chamonix, que s'escampa pel fons de la vall, és la capital mundial de l'alpinisme i l'esquí de muntanya. Situat a 1.035 m. d'alçada és el punt clau per a fer excursions i ascensions en aquesta zona dels Alps.

L'ascens per primera vegada l'any 1786 al Mont Blanc i la creació, anys més tard, de la Companyia de Guies de Chamonix, varen convertir la localitat en un gran centre turístic.

Els seus carrers, plens d'excursionistes, tenen un aire modern i comercial. Tot són casetes amb les seves jardineres florides i el seu voltant verd, un verd fàcil d'aconseguir en aquestes latituds.

Entretant, el divendres al migdia pugem a l'Agulla de Midi, amb telefèric. És el telefèric més alt del Món. En qüestió de 25 minuts, i després de fer transbord, salvant un desnivell de 2.800 m., et col·loca al cim de l'agulla, a

3.842 m.

El canvi de nivell et sobta, el temps també. El vent és molt fred, la vista impressionant: davant teu s'obre un mar de neu i agulles que s'alcen cap al cel.

Tota aquesta combinació de neu i rocs és travessada per un telefèric que, sortint de l'Agulla de Midi, va a parar a Courmayeur, a la vertent italiana del Mont Blanc. De tornada, anem cap al bon camping que havíem triat. Per sobre els arbres es veu el Mont Blanc i el recorregut que cal fer per pujar-hi.

Després de dinar i de fer la migdiada, comencem els preparatius. Tot-hom es fa i desfa la motxilla eliminant coses, no volem anar carregats. Sabíem el que ens esperava.

Des del camping, totalment a l'ombra, anem a veure per última vegada, abans d'anar a dormir, el cim del Mont Blanc, brillant pel sol, retallat en un cel blau.

És evident que aquesta vista des del camping i les discutides sobre el recorregut que podíem anar veient, varen ésser molt bones per a situar-nos i mentalitzar-nos d'on anàvem.

El dissabte al matí ens traslladem a les Houches, prop de Chamonix, per agafar el primer telefèric que surt per connectar, a l'estació de Bellevue, amb el tren que surt de le Fayet i ens porta fins al Niu de l'Agulla.

La resta és cosa de cames i bon pit.

La fita d'aquest dia és arribar al refugi de l'Agulla de Goûter per pernottar-hi.

Hi arribem després de guanyar un desnivell de 1.500 m. grimpant pel dret pedregar on es troba encimbellat el refugi.

Aquest refugi, de llauna per fora i

fusta per dintre, excellentment cuidat, està situat a 3.817 m. cosa que provoca mal de cap a quasi tots els membres del grup. Hem de tenir en compte que no hi ha cap cim a Catalunya ni a la Península tan alt com aquest refugi.

A la una de la nit els reflexos dels llums de pila i els crits d'alguns impacients ens desperten.

És qüestió de preparar-se, cal iniciar la pujada. A dos quarts de quatre sortim del refugi, és totalment de nit, la temperatura molt baixa, el fred intens.

Avancem per la neu seguint la traça d'altres companys que han sortit abans. El sol surt a buscar-nos quan som prop el refugi Vallot, a 4.362 m. Aquí, després de ganyipar, ens encordem per atacar l'enlairada i fina aresta de les Bosses que sense cap problema ens porta al cim del Mont Blanc.

Hi arribem, amb el fred vent que ens ha acompanyat durant tot el recorregut, a dos quarts de nou del matí.

Una regió de neus i roques s'estén davant nostre fins a perdre's de vista en mig del silenci només trencat pels xiulets del vent.

Estem molt contents, hem aconseguit el que volíem, tenim tota Europa sota els nostres peus, però no podem tardar a davallar, les condicions poden empitjorar.

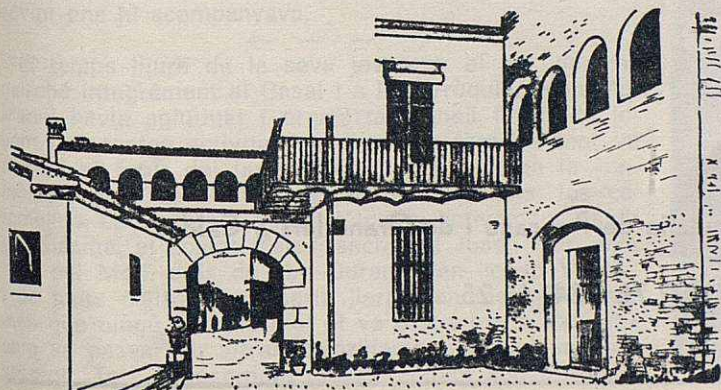
La baixada l'efectuem per la zona de les Grands Mulets travessant l'esquerdada gelera dels Bossons.

Visiblement cansats, anem perdent alçada en silenci. Les esclavissades de neu i les esquerdes fan que prenguem totes les precaucions.

El silenci tan sols és trencat pel capdavanter de la cordada que avisa als companys quan hi ha algun perill enmig del camí.

Després de 13 hores d'anar caminant amb crampons, només per sobre neu i gel, ens els treiem. En una hora més som al Pla de l'Agulla on agafem el telefèric que ens baixa a Chamonix.

L'endemà, tal com diu la cançó d'un famós cantant americà, carreteres porteu-me a casa.

Masia
Can Farell

Restaurant

Km. 5.500 de la carretera de
Caldes a Granollers - Tel. 844 87 07
SANTA EULALIA DE RONÇANA